

Josep
Ballester

Quan tanque
els ulls

Premi Maria Beneyto
Ciutat de València

El crepuscle nodreix
un color safrà irreverent

Som abans de l'extermini
els caçadors salvatges que no retrocedim
que defensem a mort
aquella partícula de bellesa
que escup l'oceà enrabiàt

bromera
poesia__

Aquells laberints sense límits ni dibuix
on cartografiaré la tristesa
el dolor

però la resistència
germina sense traïr la lluita
continua
inclement

Has tatuat la vastitud del desig com un miratge
que no apaga la set ni la penitència infringida
l'holandés errant que no troba la llum

entre la densa tenebra
Recorde abans de nàixer somie després de morir
La mort ens cisella en nàixer ens ajuda a viure
malgrat les desfetes i les runes malgrat les batalles perdudes
Escric m'escric em reescric reciclatge pur
mentre canvie l'aigua dels records
i la nit acarona el jardí i la pantera que va somiar serge jastreboff

El que oculta la mirada

A ella, li hauria agradat haver vingut
al món en forma de jardí
o de simple carreró estret on habités el seu amor

NISRÍN AKRAM KHOURI

L'univers sovint juga a fer equilibris
com el trapezista

fa volantins a l'enteixinat del cel
concentrat en les acrobàcies
que ha repetit des dels orígens dels temps
L'equilibri és decisiu
com la música de les esferes
que regeix la vida

i els trastams
Cada suïcidi també
necessita l'equilibri

una trobada de mirades
i deixar marcada la darrera pàgina
llegida del llibre

oberta
com si res

El desig
és un oblit pronunciat
a cau d'orella
mentre algú trepitja un escarabat
lila
com el foc que t'acaça
al capvespre

No hem pogut formular cap indicati
del coma
cap ferida que no calme
ni una mirada que en algun moment
fou

Però sense l'obscur trajecte
que se'ns perpetua a la pell
com el sender invisible i brillant
que deixa el caragol sobre el mur
sense la tempesta que remou l'oceà
sense el terratrèmol
que fa trontollar l'edifici i la raó

sols ens quedaria
el verm minúscul que som
El desert més blanquinós i cru

Aquella mirada que ompli
ben a poc a poc

amb tinta

el buit

El dibuix que encén l'horitzó

l'absència

El jardí en flames espera la fosca

La set té memòria

i guarda l'escriptura

en un calaix de notari

a pany i forrellat

Ara soc un ca llebrer
ensume la víctima
que desitja el meu senyor
la perseguec durant hores
des de la fredor de la nit
fins que el sol ben alt crema
Rastrege la por
i la sang calenta
en el blau del bosc

El meu senyor és un experimentat caçador
encara que això ho fa per afecció
Ell és poeta

Empra amb gran precisió la ballesta
tensa la corda de l'arc
i carrega la treta ben sigil·lós
Ara li sent dir: A gat vell rateta jove

Però soc un gos
un ca biliós i irreverent
que contempla a boqueta nit l'horitzó sense límits
a punt d'eixir a la batuda
sense cap treva
mentre esmole la paraula

**AJUNTAMENT
DE VALÈNCIA**

ACCIÓ CULTURAL, PATRIMONI
I RECURSOS CULTURALS

Quan tanque els ulls fa un recorregut per les ombres i les llums de l'existència: la bellesa que resisteix, la memòria que s'esquerda, la mort que ens interroga i l'amor que persisteix malgrat la desfeta.

Entre paisatges ferits, jardins secrets i deserts inclements, Josep Ballester traça una cartografia íntima on la fragilitat humana es troba amb la força indòmita del desig i la paraula. Cada poema és una ferida i una esperança, un miratge que ens interroga: què queda quan tot s'esvaeix?

